

Răzvan
PETRESCU

— *Fiction-Ltd* —

Cuțitul japonez

povestiri

POLIROM
2021

© 2021 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Hieronymus Bosch (c. 1450-1516), *Grădina deliciilor* (c. 1490-1500, detaliu), Museo del Prado, Madrid

Foto autor: Andrei Petrescu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PETRESCU, RĂZVAN

Cuțitul japonez: povestiri / Răzvan Petrescu. – Iași: Polirom, 2021

ISBN 978-973-46-8697-1

821.135.1

Printed in ROMANIA

Cuprins

<i>Nota autorului.</i>	7
Jaf armat	9
14 grade	39
Lista de așteptare	61
Pastorala	87
Profesionistul.	109
Șpagat	125
Ultimul set	157
Farurile trenului.	169
Disidentul	181
Mulțumiri	197

L-am tot apăsat pe burtică și n-a spus mama nici o singură dată, nici măcar stins, o fi de la baterie, mai ales că n-am primit jucării în copilărie și-atunci alergam pe deal, era un sat sărac cu un deal plin de flori în spate, mîncam bătaie dacă veneam acasă cu vreun buchețel și-atunci mă duceam să vorbesc cu vaca, mă privea pe bună dreptate suspicioasă deoarece aflase că tăiam coada pisicilor cu ferăstrăul de traforaj, uneori foloseam letconul, însă a doua operație părea mai dureroasă iar eu sînt emotiv, nu suport durerea oamenilor și a animalelor, e motivul pentru care mi-am dorit de mic să ajung doctor, să am parafă, una dintre bunici era infirmieră și venea cu plosca acasă, o luam noaptea de pe masa din bucătărie și mă jucam cu ea în pat, cealaltă bunică nu știu ce-a fost căci n-a venit să mă vadă decît o singură dată și m-a scuipat.

Am un IQ foarte mare, 62. Explică de ce am ajuns atît de departe, iar înainte de-a ajunge departe, cum am reușit să devin un contabil desăvîrșit.

Purtam o frumoasă haină cu cotiere din piele, le lustruiam zilnic, un cozoroc transparent prins cu elastic după urechi, și stăteam la ghișeu ore-n șir după ce-am intrat la facultate, că n-am putut s-o termin, nu-nțelegeam absolut nimic, cu toate că mă dusesem la Cologne cursurile erau în poloneză iar asta nu-i deloc o limbă pentru oameni aleși, prea multe consoane și nu știi ce să faci cu limba, prin urmare mi-am luat masteratul, am acasă un

atestat de la regele Poloniei, pe scrin, și-am învățat câteva propoziții și-n franceză căci mi s-a părut de bonton datorită acelui minunat rîrîit pe care Scorilo mi-a spus să-l păstrez ca pe ochii din cap, cică așa vorbesc germanii, rîrîie. Am lucrat zece ani la o bancă mică fără să vină vreodată cineva la ghișeu și-am fost felicitat chiar de președinte, totuși tînjeam după meseria pe care-o alesesem de cînd eram preșcolar, cea mai nobilă din lume, iar dacă bunica fusese infirmieră însemna că eu eram deja medic, nimeni nu poate contrazice ADN-ul, așadar nu mai trebuia să tînjesc, genetica fiind știința definitivă a momentului, sînt decenii de cînd au făcut o oaie vie.

— Ce tot spune acolo?

— Nici microfoanele astea nu merg ca lumea, am dat atîția bani și iar mi-ai adus chinezești.

— Toate-s chinezești, să trăiți!

— Atunci dă stiloul la maximum, nu se poate să nu se-audă chiar deloc.

— L-a băgat ăsta-n cerneală, domn' general. Acum o sugă.

Tata și-a cumpărat primul Cielo care-a apărut în țară și-a călcat cu el o doamnă. Lucra ca turnător pentru unchiul meu, ofițerul principal al lui Scorilo, a turnat pe toată lumea din comună, inclusiv pe mine. Și pe doamna moartă. E un om foarte bun, foarte cult, normal că nu i-a plăcut niciodată la țară, avea aspirații grandioase, visa un apartament cu trei camere în București, dar sora doamnei

moarte l-a dat în judecată și n-a mai putut să ia decît cu două camere. După accident, unchiul l-a certat o zi întreagă și el m-a bătut noaptea, în definitiv fusese campion național la tir cu arcul. Bunicul din partea mamei s-a distins ca măcelar recunoscut pe plan european, numai cîrnați am mîncat pînă am împlinit șapte ani și-a venit Revoluția și-o vreme n-am mai avut acces la produse alimentare preparate din carne tocată și condimente, ci numai la condimente, de-atunci să nu mai văd ardei iute-n fața ochilor. Bunica paternă a fost chimistă și de la ea mi se trage dorința mistuitoare de-a mă juca cu eprubeta, făceam explozivi pentru copii și-așa a sărit în aer casa primarului, e drept că fusese un om rău, tata l-a pîrît constant tuturor forurilor fără nici un rezultat pînă-n clipa cînd i-a explodat pridvorul. N-am fost un elev eminent pentru că mă interesau exclusiv și-n egală măsură colegii și colegele, abia în clasa a șaptea am descoperit satisfacția de neimaginat de-a mă îmbrăca în rochițe. Stimulat de proaspetele desfătări, trei ani mai tîrziu am intrat în Ordin, tare mult mi-au plăcut steagurile încrucișate pe pereți, tobele, carabinele, poza liderului, însă pentru că se dusesse vestea că arunc zilnic cu pietre, în oricine, m-au trimis la un instructor comportamental care și-a notat în caietul studentesc că-s impulsiv-agresiv, m-a felicitat și mi-a sugerat ca de-acum înainte să mă port cît mai mios cu puțință. M-am conformat, și-așa de multă vreme

am fost mieros cu toată lumea, atît de multe mîini am strîns și-atîtea plecăciuni am făcut, încît a ajuns să-mi placă mierea la nebunie, să fiu dependent și să-mi deformeze coloana, umblu cocoșat și-nghit în fiecare dimineață unsprezece linguri din substanța cu aromă plăcută produsă de albine din nectarul florilor, are și vitamine, după care mă ung cu ea de sus pînă jos și nu mă mai duc la duș, iar la urmă mă privesc în oglindă, e imaginea lui Apollo, îmi fac un selfie, apoi o fotografie în care se vede și plosca de la bunica, am pus-o din prima zi la loc de cinste, pe birou, nu mai trăiește, săraca, ce s-ar fi bucurat să mă vadă-n jilț.

Bine-ați venit, domnule ministru, îmi spun în cor servitorii din Ministerul Sănătății imediat ce intru-n mod oficial în clădire cu tichia de funcționar superior îndesată pe cap. Notă pentru comportamentul ulterior: să învăț de la ei cum să mă aplec înainte și-n lateral în același timp, o să mă doară spatele dar merită, mă voi întîlni cu omologi din țări străine, trebuie să fac impresie. La fel ca-n tabăra de creație a structurii supranumite Ordinul Tîmplarilor ca să nu fie confundat cu cel al Templierilor care-a sfîrșit-o prost, ofițerii superiori sînt superstițioși, cînd am propus să-i zicem conspirativ Poliția Sufletului, au rîs de s-au stricat. În toate campingurile, pe peretele de la apus fîlfîie un dreptunghi de lînă împletită pe care stă scris mottoul organizației: *Animula, vagula, blandula*. Imediat ce-am ajuns iarăși în minunatul meu birou,

mi-am tras o poză cu telefonul, i-am chemat pe medicii inferiori pentru un brainstorming, am făcut cu toții foto de grup, cu mine-n centru, apoi le-am spus să înceapă imediat procedurile de desființare a spitalelor de stat, căci au gândaci. Bolnavii vor fi tratați la Washington. Poate de-aia nu mi-au adus WC-ul turcesc. M-am pierdut cu firea și-am urlat la toată lumea, apoi le-am cântat o melodie tristă de dragoste deși numai la așa ceva nu-mi stătea gândul, iubirea e pentru oameni vulgari, dar aveam nevoie de WC.

— Fă-i repede rost de-un ăla turcesc că-l apucă pandaliile și se deconspiră.

— Nu mai există nicăieri, nici măcar în satul lui. O să chem specialiștii să-i dea o gaură în podeaua de marmură a toaletei, nici n-o să observe diferența.

Zilele astea am enorm de lucru, trebuie să sun la telefon fiecare bolnav care așteaptă să facă transplant și să-l rog din tot sufletul să meargă să se opereze în străinătate, acolo e cel mai bun spital. Sînt două sute de oameni, adică tot atîtea implorări și explicații din partea mea, o să mă și smiorcăi dacă ajută, pînă acum doar cîțiva mi-au răspuns urît și n-am înțeles de ce, doar le făceam un serviciu ieșit din comun, plus că nu erau sunați în fiecare zi de-un ministru, s-ar fi convenit puțin respect. N-am ripostat așa cum trebuia deoarece instructorul comportamental mi-a impus bizara conduită cu miere și nu mi-am dat seama la timp

cît de dificil este să fiu mereu excesiv de politicos, să vorbesc încet, să dobîndesc maniere. Poate de-asta am palmele umede. Sau or fi de vină lecțiile de dans? Că mă duc la curs de două ori pe săptămîină, îmi place valsul, dar numai cînd sînt parteneră, îmi dau capul pe spate, închid ochii și visez satul natal.

— Ce mai faci, Larvă? (E unchiu-meu, fostul ofițer principal al lui Scorilo, care-a ajuns acum comandor în Asociația Europeană a Medicamentului, el mi-a inventat porecla, poartă cioc.) Ai aranjat chestia cu transplanturile?

— Exact la asta lucrez.

— Și?

— Unii se opun, cică n-au bani, nu știu ce să fac.

— Lasă-i pe-ăștia și apucă-te să blochezi toate transplanturile din țară, nu putem să pierdem timpul că pierdem clienții care așteaptă pacienți de la noi.

— Care clienți?

— Nu fi bou. Marile clinici adevărate, unde se vorbește spaniola.

— Și medicii de-aici care se-ocupă cu grefa?

— Spune-i lui Scorilo să-i ancheteze penal. Toți doctorii ăia mari, cu ifose și pendule, vreau să le văd amprente la dosar. Și poza format mic.

— O să mă-ntrebe de comision.

— Zi-i că-i mare.

— Și-al meu?